

הנה כחור משדה-בוקר! אמרה הצעירה הקלגנית לחברה באוטובוס. על הכביש עמדה פמית ססגונית, לבושה חולצה ציבעונית משובצה ומכנסי ימאים שחורים, נעילה נעלי קרפ צהובים וחבושה כובע אוסטרלי ענקי. האיש דמה בדיוק לקאובוי בסרט הוליבודי של המערב הפרוע. מאחורי הבחורה ישב באוטובוס צעיר ככל הצעירים, קיבוצניק אופייני בבגדי חאקי מרופטים. מתחת לכובע-הטמבל המלוכלך היו פניו סמוקים מכעס. כי הוא, לא הקאובוי המדומה, היה איש שדה-בוקר.

התחבובות

וזהר הקאובויים נדבק לשדה-בוקר כבר שנתיים לפי ני הקמתה. הוא בא ישר

מטכסס, בדמות צעיר בשם ג'סי, מצוייד בכל הסממנים הציפוניים של קאובוי. ג'סי, הרפתקן לא יהודי, בא לארץ עם המחיל, פיזר מסביבו כריה בושם את הרעיון הרומנטי של חוות-בקר בנגב. הוא הלהיב כמה צעירים, שהתקשרו עם הנגב בתפקידם כסיירי ההגנה וצה"ל באזור זה. הם החליטו להקים את החווה במשותף.

אולם הרומנטיקה נגמרה מהר. הסוסים של הקבוצה נגנבו, איש במוסדות הלאומיים לא חלם לאשר את התכנית. ג'סי החייאש מהר, נעלם מן הארץ. זכרו היחיד בשדה-בוקר: כלב זאב גדול ועצלן בשם ג'סי, הפופולרי פחות מאשר חברתו הוריוה, טוסקה.

המדינה

אחרי שהתנדפו החלומות, הוסיפו חמשת הסיירים לסייר פל ברעיון באופן צלול

ומפוכח. בסיווריהם המתמידים גילו את המקום המתאים להגשמת רעיונם: משטח אדיר, בדומה לשדה-תעופה ענקי, כמה קילומטרים מחורבות העיר עבדה העתיקה.

אולם איש אינו יכול להקים משק בלי עזרתם המכרעת של מוסדות ההתיישבות. המאבק הראשון של הגוף החדש לא היה נגד הערבים או נגד כוחות טבע. הוא היה במסדרונות הסוכנות היהודית. הפקידים לא האמינו שהעניין רציני. הם ראו לפנייהם חצי תריסר צעירים, ספוגים רומנטיקה נגבאית, אך ללא כל עורף תנועתי שיבטיח את קיומם.

היתה זאת בשבילם תקופת מבחן מבורכת. כי היא הוכיחה שהקבוצה היתה מסוגלת להחזיק מעמד בלי כל סיכוי מוחשי להגשמה מהירה של חלומה. היא שמעה מפי אנשי-מדע הרצאות על אפשרויות המקום, על הישוב הפורה ששכן בו בימי קדם.

הישועה באה בדמותו של צעיר (32) הידוע בשם בודהא, שעבד במשרד החקלאות. הוא ידע על תוכנית המחלקה להקים תחנת-מצפה בעבדה, הציע לאחד את שתי התכניות. כדי להזיז את העניין, החליטו לקבוע עובדה מוגי מרת, שכרו טרקטור ממשק רביבים והחלו במזרע. גם או לא ישבו ערייני במקום, אלא בתל-אביב. אולם חלק מן הגידולים הצליח, נקלט עשב סודארי ג'סי. הסוכנות אישרה את המשק החדש. ב-15 למאי, בדיוק 4 שנים אחרי הקמת חדינה, הוקם המשק העצמאי הדרומי ביותר בישראל, שדה-בוקר. השם לא בא רק לשקף את מקצועו העיקרי של המשק החדש, אלא גם מתאים לשם הערבי של האזור, "חורשת בקר".

החברים

הבחורים שהשתכנו בצריפי-העץ בלב השממה החומה, בה

אין העין רואה פרח, עץ או שיח, היו חבורה מגוונת למדי. הם לא גדלו וחד בשום תנועת-נעור, כדרך מייסדי הקיבוצים. הם לא בני גיל אחד. כל הגילים מ' 18 עד 32, מיוצגים. הם לא הכירו איש את רעהו זמן רב, והם לא הכירו את החברים החדשים, שבאו איש איש בנפרד, עד שדבל מספרם.

היה ביניהם קשר אחד ויחיד: האהבה העמוקה לנגב המרכזי, הנבעות הצחיחות והגוף הנהדר, והבוז התת-הכרתי ל"צפון". "צפון" הוא כל השטח מדן עד באר-שבע, עולם של בתי קפה, ביורוקרטיה, ציניות, עובש וערכים שהתרוקנו מתוכנם. כל אחד מהם הכחיש זאת, אולם התשוקה שדחפה אותם באמת היתה אותה כמיהה שדחפה בשעתו את בני העלייה השנייה: הכמיהה למעשה בראשית, ליצירת יש מאין בנוף-בתולים חדש.

כמו בני העלייה השנייה, לא ידעו בדיוק מה המשטר החברתי שהם מבקרים. היה מניו וגמור אתם לא להעתיק בצורה עבודתית צורות ישנות, של קיבוץ או מושב. הם רצו להקים משהו שיתאים בדיוק לרוחם שלהם, והם היו מוכנים שהמשהו הזה יתגבש לאיטה, מעצמו, מתוך ההזי וצורכי המציאות. בעל-כרחם הפכו בואת למעבדה ניסיונית שתתרום ברבות הימים תרומה חדישה להתאמת ההתיישבות העובדת לרוח הדור הישראלי החדש. הם הקימו אגודה שיתופית, לה הכניס כל חבר סכום של 120 ל"י, שבאו במקום התמיכה הראשונה, אשר קיבוץ חדש רגיל לקבל מתנועתו הארצית.

• גידול מרעה קיצי.

הזקן

כמבט פילוסופי סוקר תיש מזוקן את ההכנות ליציאת העדר בגלל היותו זלוש ורזה יחזור הביתה במכונת-משא. אולם כל שאר חבריו וחברותיו יצטרכו לעבור רגלי את הדרך הקשה ממשמר-הנגב, לשדה-בוקר, מרחק של 80 קילומטר. את אותה הדרך יעשו הרועים ואנשי ההבטחה, שיישנו בדרך, קפה וסוכר. רועה בשדה-בוקר עלול להיות מנותק מביתו משך חצי שנה.

הצעירה

חיה בת-המקום בודקת מדי בוקר את הנתונים המטאורולוגיים בתחנה הקטנה, שהוקמה במקום על ידי הממשלה. האקלים בלב הנגב הוא בריא מאוד, אינו מגיע בשדה בוקר הגבוהה (500 מטר מעל לפני הים) לחום גבוה מאוד. היובש הקיצוני מונע זיעה. אינו מקשה על העבודה. חיה בת 21 מקרית עמל, התקשרה אל המקום, מתכוונת להשאר בו. היא אחת הבנות שטרם מצאו להן בן-זוג.

